

Ágh István

Hölgy a villamoson

*Nem a váratlan villanyvilágítás
oszlatta el hangulatom árnyékát,
mikor a kopott pesti villamoson
az egyik kocsi hirtelen fölragyogott,
valaki fölszállt, attól lett ilyen
veszélyesen elszabadult a szívem,
valaki csak jött és uralkodik,
és gyanús képzetekbe bonyolít,
mert a helyzetem nem olyan egyszerű,
hogy itt egy hölgy, mint gyászban a derű,
míg a többiek észre sem veszik,
megrendít az utolsó sejtემig,
s most hirtelen megbabonázva állok.
míg romjukba roskadván ülnek mások,
egész lényem feszültség hatja át.
mert nem csupán a glóbusz gravitál,
az egyetemes, függőleges vonzást
keresztezi a haránt zajló mozgás,
a holdnak kitett tenger árapálya
a rám érvényes törvény fogságában,
nemcsak a szilaj hullám és a szél,
de az élőben rejlő szenvedély
ostoroz, hajszol, örvénylő ösztönök
hatása alatt feszül a fej s az öl,
s nincs magyarázat, hogy miféle ok
indokol ilyen gyors fordulatot,
a nagy szerelmek emlékezete?
annyira szürke volt környezetem,
hogy szebb a szép, vonzóbb a mozdulat,
ahogy nyúlik a kapaszkodó alak
lábszára hosszan, s fölível vakmerő
keble, melytől feszül mellén a bőr.
nem kamaszélmény, melynek csőd a vége,
sem valami Zsuzsánna és a vénék,
mégis több mint az anyag vihara,
s a fölfejlhető pszichológia.*

*talán a lehetőség ösztöne
váltja ki a földön túli örömet,
a teremtés krónikájába foglalt
folytatása szerelmes fajunknak,
melyhez úgy jár a méltó jutalom
akár ez a hölgy volt a villamoson.*

Jelenet a villamoson

*Tetőtől talpig pirosban
közeledik Mikulás,
fölmászik a villamosra
kúszó kutyája után,
a kuvasznak csúcsos sapka
van a füléhez lukasztva,
piros posztó kötve rá.*

*Püspöknek öltözött koldus
alamizsnát kunyerál,
a világ akkorát fordult,
nem kelt felháborodást,
adventet gyalázó furfang
segíti a pár forintra,
melyhez kutya ministrál.*

*Úgy viselkedik a két lény,
mintha más nem lenne itt,
rángatják a póráz végét,
a gazda trágárkodik,
diadal-ittasan néz szét,
ha az eb a szoknya szélét
szaglássza, és vicsorít.*

*Megérzi az állat, mennyi
adrenalin szabadul
körülvette, az útszéli
affér izgalmaitól,
torzult ábrázat kíséri,
s elkezd a kant becézni
egy nő bátortalanul.*

*Vegyes érzéstől feszülten
várok és kapaszkodom,
különleges vegyülettel
ingerlem a szímatot,
párám arra emlékeztet,
mennyit voltam életemben
ebnek kiszolgáltatót.*

*Ezt a legsilányabb fajtát
sintér keresztelte ki,
hogyan az emberi gonoszság
lakjon az állatban is,
ki mondja meg, ha rám támad
Miklós püspök ministránsa,
ember vagy állat teszi?*

Szomszédasszony

*Lakásunkból több mint harminc éve
látok rá a szomszéd erkélyére,
mindig ott találok azt az asszonyt,
mikor munka közben fölpillantok,
írósobám, mint valami leshely,
átlátszó nagy ablakával rejt el,
őt meg, mintha nem is érdekelné,
kit tesz bájainak részesévé,
frizuráját számon tartom főntről,
amúgy meg sem ismerném a földön,
nincs közöttünk csak egy keresztutca,
még a Hold sincs nála távolabbra.
hajladozva gondoza a zöldet,
beton virágszarkofágba süllyed,
s magaslati kiskertjét bezárva
helyet cserél mázsás kuttyájával,*